

»Διὰ τὰ μὴ σὰς βαρύνω δὲ πλείοτερον μὲ τὸν λόγον μου, συγχωρήσατέ μοι τὰ τὸν τελειώσω, ἠμποτείνων εἰς ἕνα ἕκαστον ἀπὸ σὰς τὸν λόγον Ῥωμαίου τινὸς δικτάτορος, ὅστις ἀφ' οὗ ἐκινδύνευσε καὶ ἠνδραγάθησεν ἐνδόξως, ὥστε κατελαμπρύνθη διὰ τὸν ὁποῖον ἔδειξε ζῆλον ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πατρίδος του, εἶπε: *Macte virtute esto.*»

**

ΤΡΙΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἀφιερῶνται τοῖς ὑπουργοῖς τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστρατηγὸς Γράντ, ὁ νικητὴς τῆς Ῥιχμόνδης καὶ πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἐκρατήθη ἐν Οὐασιγκτῶνι ὡς διελάσας ἐφ' ἀμάξης διὰ τῆς πόλεως μετ' ὑπερβαλλούσης ταχύτητος.

Ἄμα κρατηθεὶς ὁ στρατηγὸς πρότεινε ν' ἀποτίσῃ τὸ τεταγμένον πρόστιμον ἄλλ' ὁ κλητὴρ ἀπήντησεν αὐτῷ ὅτι μὴ ἔχων τὴν ἄδειαν τοῦ εἰσπράττειν τὰ πρόστιμα τὰ ἐπὶ παραβάσει τῶν ἐπὶ τῶν ὁδῶν κανονισμῶν, ἠναγκάζετο ν' ἀπαιτήσῃ παρ' αὐτοῦ ἕνα ἐμφανισθῆ ἐνώπιον τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν. Ὁ στρατηγὸς ἀναγκασθεὶς νὰ ἐνδώσῃ, μετέβη εἰς τὸν παρακείμενον σταθμὸν, ὅπου ἀπέτισε τὸν εἰς τὸν νόμον φόρον.

Παρόμοιόν τι ἐγένετο καὶ ἐπὶ τῆς κυβερνήσεως τοῦ Λίγκολν.

Ἐν ἡνίοχος τοῦ προέδρου προχωρήσας ποτὲ εἰς τὰ δενδρόφυτα μέρη ἀγριᾶς τίνος, ἐκρατήθη ὑπὸ κλητῆρος διατάξαντος αὐτὸν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὸν ἀστυνομικὸν σταθμὸν. Ὁ ἡνίοχος ἠρήθη ἄλλ' ὁ Λίγκολν, μαθὼν περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἔλαβε τὸν κλητῆρα πλησίον του, ἐντὸς τῆς ἀμάξης, καὶ διετάξε τὸν ἡνίοχον νὰ διευθυνθῆ πρὸς τὸν σταθμὸν, ὅπου ἀπέτισε τὸ πρόστιμον.

Ἴδου δύο λαμπρὰ δείγματα τῆς ἐνώπιον τοῦ νόμου ἰσότητος ἄλλὰ προσθέσωμεν καὶ τρίτον.

Ἐστὸς ἡνίοχος Παλμερσῶν μεταβαίνων ποτὲ εἰς τὴν ἐξοχὴν αὐτοῦ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, καθ' ἣν συγγμὴν εἰσῆρχετο ἐντὸς τῆς ἀμάξης εἶδεν ἐντὸς ἐτέρου διαμερίσματος τὸν φίλον αὐτοῦ λόρδον Κλαρενδῶνα, καὶ ἔδραμε πρὸς τὸ μέρος τοῦτο, θέλων νὰ συνοδοιπορήσῃ μετ' αὐτοῦ. Μόλις ἐφθασεν ἀπὸ τῆς μιᾶς ἀμάξης εἰς τὴν ἄλλην καὶ ἐδόθη τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως.

Ἐστὸς ἡνίοχος Παλμερσῶν ὁμοῦ ἀναβαίνει εἰς τὴν βαθμιδὰ τῆς ἀμάξης, ὅπου ἦτο ὁ φίλος αὐτοῦ, ὅτε μία λέξις τοῦ ἀστυνομικοῦ κλητῆρος σταματᾷ αὐτόν. *The law forbid* (ὁ νόμος τὸ ἀπαγορεύει). Ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας δὲν ἀντέστη πρὸς τὸν νόμον, ἀλλ' ἀνέμεινε ἐπὶ δύο ὥρας τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἐπομένης ἀμαξοστοιχίας.

Ἐστὸς ἡνίοχος Κροῖσος, ὁ πλουσιώτερος τῆς Ἀσίας βασι-

λεὺς, δείξας εἰς τὸν σοφὸν Σόλωνα ἅπαντας τοὺς θεσαυροὺς αὐτοῦ, ἠρώτησεν, ἐὰν νομίζῃ αὐτὸν δλοβιώτατον. Οὐχί, ἀπεκρίθη ὁ Σόλων δλοβιώτατον νομίζω Τέλλον τὸν Ἀθηναῖον διότι γεννηθεὶς ἐν ἐλευθέρῃ πατρίδι, καὶ ἀποκτήσας καλὰ καὶ ἀγαθὰ τέκνα, ἐν προδοθηκαίᾳ ἡλικίᾳ ἔπεσε μαχόμενος ὑπὲρ πατρίδος.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Μεγαλοφυῆς τις πολιτικὸς ἀνὴρ κατορθοῦ ἐνίοτε νὰ εἰσαγάγῃ τὸ ἔθνος του εἰς νέας καὶ ἐνδόξους ὁδοὺς, ἀλλ' εἰς δλοκλήρος λαὸς οὐδέποτε εἶνε ἀρκούντως πεφωτισμένος ὅπως ἀποφύγῃ τοὺς σκοπέλους, καθ' ὧν ἐθραύσθη τὸ μεγαλεῖον τῶν προγόνων. «Ἐκ τῆς ἱστορίας οὐδεὶς οὐδέποτε οὐδὲν ἐδιδάχθη», λέγει ἀρχαῖόν τι ἀπόφθεγμα, ὅπερ καὶ ἡμεῖς ἐν Ἑλλάδι δὲν διεψεύσαμεν.

* * * Τὰ ἔργα τῆς εἰρήνης εἶνε ἡ ἀρίστη πρὸς πόλεμον παρασκευή.

* * * Τὸ ψεῦδος, ἡ διαβολή, ἡ συκοφαντία, ἡ ἀπάτη, ἡ κακολογία, ἡ ὕβρις, ἡ φιλονεικία, ἡ προδοσία κλπ. προέρχονται ἐκ τῆς κακῆς χρήσεως τῆς γλώσσης, ἐκ τῶν ὁποίων κακῶν ὁ βωβὸς εἶνε ἀπηλλαγμένος.

ΛΥΠΗΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Α'

Ἰλιᾶς κλωνάρι δόστε μου, γιὰ τὴν ἡ δάφνη τὴν ἄλλοι
Ἐστὸς γῆμας δὲν φουντάνει πλιά, εἰς ἄλλη βγαίνει χώρα.
Φέρτε κυπαρισσοῦ κλαδί τὴν ἄλλοι νὰ στολισῶ,
Καὶ λυπηρὸ, νεκρόσιμον τραγοῦδι ν' ἀρχηνίσω...
Ἄχ' σὲ ἡμέραις σὺν αὐταῖς, π' ἀνὰ στασι μωρίζει,
Καὶ τὸ φεγγάρι ὁ Σταυρὸς τῆς λευτεριάς κρεμνίζει,
Σὲ μέραις ποῦ θὰ ψάλλουνε ὁ Χριστὸς Ἀνέστη ἄλλοι,
Ἡ ἄλλοι ἡ Ἑλληνικὴ μοιρολογα, δὲν ψάλλει!
Φέρτε κυπαρισσοῦ κλαδί, αὐτὸ σ' ἐμὰς ταυριάζει,
Ἡ δάφνη θέλει μέτωπα ἡ ἄλλοι καὶ δὲν μὰς μοιάζει...
Β'

Ἄλλοι, ἄλλοι, εἰς ἄλλη γῆ, εἰς ἄλλαις χώραις βγαίνει.
Ἐστὸς τὴν ὄρασις τὸ νερὸ μόνον, τὴν μαρμαίρει.
Τὰ πᾶνεμένα τῆς κλαδίᾳ σὺν αἵμα ξεφωτύνου...
Ἐστὸς βγαίνου τὰ λουλούδια τῆς ἐκεῖ ποῦ ξεφωτύνου,
Ἐστὸς θέατρα καὶ ἄλλοι τοὺς χοροὺς, τὰ Φράγκικα τραγοῦδια...
Ἐστὸς κάμπους τῆς τιμῆς ἀνοῦθον τ' ἀθάνατα λουλούδια!
Φύλλο, κλαδί δὲ βρισκεται σ' ἐμὰς, μὴ τὸ ζητεῖτε,
Στὸ Κοιμητῆρι μοναχὰ δαφνώνα θενὰ βροῖτε.
Ἐκεῖ ποῦ ἡ Μαρτυρικὴ νυχτὴ ἔσθον ἡμέραις,
Τῆς ἄλλοις Λαύρας τὰ παιδιὰ, τῶν νύθων οἱ Πατέρες...
Τῶν νύθων, ναί' δὲν μοιάζουσι ἐμῆς παιδιὰ δικὰ τους,
Καὶ δὲν ἐλάβαμε ζωὴ ἀπ' τὴν πλατὴν καρδιά τους.
Ἐστὸς κείνο τὸ αἷμα στέρεψε ποῦ Κοινωνία ἐγένη,
Ἐστὸς Καραϊσκού τὴν καρδιά, σὺν αἵμα τοῦ Κανάρη.
Ἐστὸς ἀετὸς ἀιτόποια ὅπως τοῦ ἀφῆται,
Λιοντάρη τὸ λιοντάρη...
Καὶ πέστε μου, αἰτοῦ φωτὶς ἀν' ἔγη ἡ ματιά μας,
Καὶ ἀπὸ χαίτη λιονταριοῦ μὴ τριχὰ τὰ μαλλιά μας!
Γ'

Σὺ πάσε, Μοῦσα, σὺ πάσε! παραίτα τὸ φαρμάκι,
Ἡ ψάλε τῆς Ματὰ μ' ἄγκω κανένα τραγοῦδάκι...
Γίνου καθρέφτης τοῦ καιροῦ ποῦ ζῆς, δυστυχισμένη,
Καὶ ἔλασε τὴ γενεὰ ποῦ ζῆ κ' ἀποθαμμένη...
Ἄς μὴ σ' ἀνάβῃ τὴν καρδιά τῆς Λαύρας, τὸ μαρτυρεῖ!
Μήπως θάρρεται πὸς ἡ Ἑλλὰς ἐκεῖ νη, εἶναι τοῦ τῆς...